

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —

Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 36. У Новоме Саду, 28. Септемб. 1860. **ГОД. III.**

Позывъ

на предплату.

Съ овымъ 36. броемъ, или съ концемъ Септембра месеца свршуе се *шрећа чешершъ* Школ. Листа. — ГГ. предплатници, којма рокъ предплате истиче, и сви кои бы овај Листъ у будуће имати желили, учтиво позываю се, да новце у напредъ послати изволе, еръ на вересию никомъ се више шилати неможе. Цена е за *едну чешершъ* као и до садъ, т. е. 1. фор. а. вр.

Къ томе доставля се до зная и ово: Будући да е Сл. уредн. Србск. Дневника съ другима своима пословима е обтерефено; зато когодъ се на овај Школ. Листъ пренумерирати жели, или старе вересие исплаћивати, или какавъ прилогъ — быо новчанъ, быо литераранъ — послати има, нека се одъ садъ у плаћеномъ писму на Дѣловодство Епископске Типографіе подъ н.словомъ: An die Faktorei der bischöflichen Buchdruckerei zu Neusatz, обратити изволи. Исто тако и рекламацие збогъ изоставшихъ броева на речено Дѣловодство шилати се имаю.

Уредн. Шк. Листа.

Мисли о школи и учителяма.

XXVII. Деца и приповедке.

Ваљало би да свакиј учитель ону свойственостъ дечию познае, да одну и исту приповедку, ма најнездатнија была, опетъ е више пута и увекъ са истомъ или јошъ и с' већомъ вољомъ слушаю, и да се нерадо за новима отимљу, него изрично моле, да имъ се оно, што су већ чули опетъ приповеда; а когодъ е децу пазио, видио е да се сва она сећанја, што су иј деца при првомъ слушању те приповедке имали, поново са истомъ снагомъ повторе.

Гдегодъ се ова деца сасвимъ наравна и врло важна свойственостъ изгубила, и наместо нѣ она лакомоствъ наступила, све за новимъ грамзити, ту е знакъ, да е у воспитаню велика погрешка учинѣна, ту е еданъ најзнатнији изворъ природногъ извianza и природногъ радованя дечиегъ лакоумо заронѣнъ и уништень.

Као што капля непрестано падајући најпосле и каменъ издуби; тако се и поедине често приповедане приповедке у дечие срце удубе, те са онимъ често повтораваимъ осећанѣмъ најпосле у характеръ пређу и вољомъ постану. Приповедке о онимъ авѣелима, што добру децу чуваю и непрестано се около њихъ баве, или о светителѣма, који као утешительи и помоћници у колебе сиротинѣ долазе, имале су и имаю тако силанъ упливъ на срце и душу людску, да су многога најмилоствивниимъ и најкрасниимъ човекомъ начиниле, и срца красна одгоиле, како ихъ никое науке не бы болѣ могле.

Мы имамо у библичнимъ приповедкама и житияма светихъ неизцрпиму благаициу најкраснији при-

поведкій, кое деца зато найвећма вољу, ерѣ е у нѣи-
 ма невино детинство рода людскогъ и савезъ исто-
 га с' Богомъ представлѣнъ, и деца се никадъ овихъ
 приповедкій наслушати немогу. Па тешко ономъ у-
 учителю, који казати може: моя су се деца наслуша-
 ла и преситила, а јошъ теже ономъ, који казати сме:
 немаре деца за нѣихъ.

Деца се као и простъ народъ нерадо новой на-
 учи приволеваю и нерадо е траже, него се тврдо, с'
 поузданѣмъ и любви старогъ и познатого држе. Да
 бы само и учители хтели, ово одъ самогъ Бога на-
 ређено и людма дато *конзервационо* чувство нежно
 неговати, и да бы се и у школи већма придржавали
 доброга, него само новог!

У 18. неделю после Духова.

Евангеліе одъ Луке гл. 5. зач. 17.

Ко время оно, стоимше Исхсз при езерѣ Генни-
 саретстѣ, и видѣ два корабла стоимца при езерѣ:
 рыбаи же ѿшедше ѿ нею измыкахѣ мрежи. — У вре-
 ме оно, стояше Исусъ кодъ езера Геннисаретскога, *)
 и виде две лађе где стое при езеру, а рыбаи бяху
 изишли изъ нѣихъ и испираху мреже. (пређу, загажнѣ.)

Влѣзз же ко единз ѿ кораблю, и же вѣ Сімоновз,
 моли его ѿ земли ѿступити малш: и сѣдз учаше изъ
 корабла народы. — И упавши у одну одъ лађій коя
 беше Сімонова, замоли га да одмакне мало одъ зе-

*) нађите на мани то езеро. — У којой е то земљи? — У комъ
 делу света? — Каква е главна варошь на томъ езеру? — Ка-
 ко се другоячје јошъ то езеро zove? — Каква река туда те-
 че? — Шта се има ту знатно приметити, о Јордану и томъ е-
 зеру? —

млъ: (одъ брега иликрая,) па седне и учаше народъ изъ лађе.

Икоже преста глагола, рече Сѣмонъ: постѣпи во глѣбынѣ, и вквезите мрежи вашѣ кз локиткѣ. — А кадъ преста говорити, рече Сѣмону: повези на дубльни и баците мреже ваше и ловите.

И ѿвѣщавъ Сѣмонъ рече емъ: наставниче, обноциъ всю трѣждшеса, ничегшже ихомъ: по глаголѣ же твоёмъ вквезѣ мрежѣ. — И одговоривши Сѣмонъ рече му: Наставниче! сву ноѣ труди смо се и ништа не ухватисмо: ал' на твою речъ бащиу мрежу.

И се сотворше, иша множество рыбъ многое, протерзашеса же мрежа ихъ. — И учинивши то ухватише велико множество рыба, и продираше се мрежа ныхова.

И поманѣша причастникомъ, иже бѣхѣ во дрѣзѣмъ корабли, да пришедше помогѣтъ имъ: и придѣша, и исполниша оба корабля, икѣ погрѣжати има. — И махнуше (рукомъ) на дружество кое беше на другой лађи да дођу да имъ помогну; и дођоше и напунише оба две лађе, (такѣ) да су почеле тонути.

Видѣвъ же Сѣмонъ Петръ, припаде кз колѣнома Исѣсокова, глагола: изыди ѿ мене, яко мужъ грѣшенъ есмь, Господи! оужасъ во шедержаше его, и вса сѣщылъ съ нимъ, ш локиткѣ рыбъ иже иша: такожде же Іакѣва и Іованна, сына Зеведеока, иже бѣста шбѣщника Сѣмонови. — Видивши то Сѣмонъ Петръ, припаде ка коленима Исусовима говорѣћи: Отиђи одъ мене, Господе! еръ самъ човекъ грешанъ: страхъ бо напао га беше, и све кои беяху съ нымъ, збогъ множине рыба кое ухватише: а такође Якова и Іоанна, сынове Зеведеове, (напао беше страхъ,) кои беяху другови Сѣмонови.

И рече кз Сѣмшнѣ Исусъ: не бойса: ѿселѣ вѣдѣши челоѣки лова. — И рече Сѣмону Исусъ: не бойсе, одѣ садѣ ћешѣ люде ловити.

И извлекше оба корабла на землю, оставше кса, кз слѣдз егш идоша. — И извукавши обадве лађе на землю, оставише све и за нѣмѣ одоше.

Апостолъ одѣ Павла ка Коринш. II. посл.

гл. 9. зач. 188.

Братѣе, сѣмш скѣдостѣю, скѣдостѣю и пожнетз: а сѣмш ш благословенѣи, ш благословенѣи и пожнетз. — Браћо! ко съ тврдоћомѣ сее, съ тврдоћомѣ ће и пожнѣти, а кои съ благословомѣ сее, съ благословомѣ ће и пожнѣти.

Каждо икоже изволенѣе имать сердѣцемз, не ѿ скорби, ни ѿ нѣжды: доброћотна бо датела любитз Богз. — Свакѣй по вољи (свогѣ) ерца, а не са жалощѣу нити изѣ нужде: ерѣ добровольна давца любви Богѣ.

Силенз же Богз всакѣ благодать изобилувати кз касз, да ш скемз всегда всако доволство имѣще, избыточествѣете ко всакое дѣло благое, икоже есть писано: расточи, даде убогимз, правда егш превьываетз ко вѣки. — А Богѣ е силянѣ (учинити) да свака благодать изобилуе међу вама; да у свему свагда свако доволство имаѣћи изобилуеете за свако добро дело, као што е писано: разсу, даде сиромасима, правда нѣгова остае вавекѣ.

Далѣ же сѣма сѣмшюремѣ, и хлѣбз кз снѣдз да подастз, и умножитз сѣма ваше, и да возраститз жита правди вашеа. — А кои дае семе сеячу, и хлѣбѣ за ело нека да, и умножиће семе ваше, и даће да узрасту жита правде ваше.

Да ш' всемъ богатѣеца ко всякъ простотѣ, иже содѣваетъ нами благодареніе Богѣ. — Да се у евему богатите за сваку простоту, коя чрезъ насъ чини благодаренъ Богу. *)

М и л а н а,

(Наставленіе.)

VII.

Чинія шуна смрчака.

Кадъ е сутра данъ Любица отцу свомъ ело од-
нелъ, рекне іой отаць, да му за неколико дана ела
недоноси, еръ ће ићи у градъ да углѣвлъ распрода.
Прође два и три дана а никако Марко да изъ града
дође. Смиљана и Любица почну се већъ бояти за нѣ-
га и на зло слутити, кадъ ал' трећій данъ предъ су-
мракъ ето ти Марка съ убіеномъ срномъ на рамену,
и са стреломъ у руци. Кадъ дође спусти свой те-
ретъ на землю, и поздрави се с' Миланомъ и са сво-
има најлюбезвие. „Еси л' распродао углѣвлъ?“ за-
пита га Смиљана. „Е какво углѣвлъ — одговори Марко,
— то бы ми найманя брига была, само да се ніе моя
златна надежда у углѣвлъ претворила. Я самъ овыхъ
дана обишао сву околну госпуду, властеле и властел-

*) За 19. неделю по Дух. налази се на просто преведено Еванге-
лие и Апостоль у 33 бр. Шк. Листа одъ 1859. год. стр. 518.
— За 20. Неделю у 34, бр. стр. 532. — За 21. Нед. у 35. бр. стр.
551. — За 22. Нед. у 37. бр. стр. 579. — За 23. Нед. у 38. бр.
стр. 596. — А за 24. Нед. у 39. бр. стр. 611. те исте го-
дине; и будући да садъ сва недельна и празнична Евангелія
и Апостоле на просто преведене и наштампане имамо, и могу
се у Епископској штампарији добити, зато у будуће преводъ
Евангелія и Апостола на просто у овомъ листу неће се више
стављати.

чиће, наговарао самъ ихъ да ударе на замакъ Страшимировъ и да ослободе нашега кнеза; или да Страшимира гдегодъ у лову ухвате и заробе, па да ишту кнеза Бранислава у промену одъ вѣговыхъ, али све речи мое быяху узалудне. Ђдни се изговараху да несмеду на Страшимира ударити, ерѣ е онъ одъ свию ныхъ ячій, другій опетъ говораху да се ништа не може предузети, докъ се остала господа Србска са ратногъ поля неврате, и докъ nebude миръ те се и самъ царъ за Бранислава незаузме. За васъ кнегинице ни еданъ ме ние ни запытао; а я опетъ видећи да су они неблагодарни према вашемъ отцу, нисамъ имъ самъ хтео казати да сте вы кодъ мене нити самъ кога хтео запытати, хоћел' васъ къ себи узети. Я мислимъ да бы за васъ најболѣ было да овдекодъ васъ останете. Међутимъ изволите се промислити и избрати оно што мислите да бы по васъ најболѣ было.“

„Шта бы се я имала промишляти — рекне Милана — я бы најрадје кодъ васъ остала, само ако ме вы узхтете у своіой кући држати.“

„Васъ држати — е' сузнымъ очима одговори угляръ — зарѣ вы мислите, да самъ я заборавіо како е мене вашъ отаць изъ руку свирепогъ Страшимира избавіо; како ме е са женомъ и е' дететомъ у свой замакъ приміо, и мени ову кућу и све штогодъ имамъ великодушно поклоніо. Я бы быо најнеблагодарни човекъ, кадъ бы све то заборавіо. Останите дакле кодъ насъ кнегинице! Я ћу се за васъ уместо отца старати. Смиляна и Любица васъ ће на рукама носити. Мы ће мо се за најсретніе држати, ако вами на услуги быти узможемо.“

Затимъ отиде у куйву, расправи срну и стотови одъ вѣ янью, па угости е' ньоме Милану.

Сутра данъ оправи Марко за Милану едну собу, како е најболѣ могао и уступи е ньойзи. Проведе е

затимъ свуда по долини, покаже іоѣ свое нѣве и ли-
ваде хвалеѣи доброту и милость кнеза Бранислава,
кои му е све то поклоніо. Одведе е и у свой вртъ,
покаже іоѣ свой пчелнякъ и поклони najlepшу кош-
ницу. Кадъ е годъ е' угляне долазіо, свагда бы іоѣ
по штогодъ доносио; еданпуть пунъ чанакъ руменыхъ
ягода, другій пунъ пуву котарицу великихъ рака, или
укусныхъ смрчака за ело. Онъ ухвати паръ грица,
начини за нѣи врло лепъ кавезъ и поклони ихъ Ми-
лани е' кавезомъ заедно. Еданпуть дође изъ шуме
са младомъ срномъ, коя е занѣимъ као какво псетан-
це трчала. Срна се та брзо припитоми и после е све
за Миланомъ ишла. Кадъ се Марко давъ два кодъ
куће бавіо, умео е онъ Милану врло лепо забављати
приповедајуѣи іоѣ о юначѣимъ делима нѣнста отца, и
о побожности и добречинству нѣне покойне матере.
Приповедке те были су понайвише изъ пређашнѣгъ
доба, и Милана ихъ е сада врло радо слушала узи-
мајуѣи дела свое добре майке себи за узоре.

Смиљана е такође одъ свегъ срца Милани на у-
слуги была. Разабравши, да су зликовци сво рубљъ
Миланино поплячкали, одма извади трубу танкога
платна изъ свога ковчега, и скрои неколико кошуля
за Милану. Честита ова домаѣица имала е танке пре-
ђе, што ю е одъ najlepшегъ лана зимусъ опрела бы-
ла. Пређу ту одма навіе на разбой, и за неколико
неделя отка, и сву трубу платна поклони Милани. По-
клонъ овај бјаше Милани міо не само зато што га е
потребовала, него и зато, што е имала на нѣму шта
радити.

Любица е была едина и найболя Миланина дру-
гарица. Нѣи судве свагда заедно радиле. Милана е Лю-
бицу учила шити и плести. Оне су заедно платно бе-
диле; заедно у врту радиле, и заедно се по убавой

долини проходаде слушаюћи умилно появѣ пти-
чица.

Али Милана нигда ніе была сасвимъ весела. Помисао на горку судбу отчину, непрестано іой узнеми-
риваше душу. Више бы пута отишла сама у шуму, те
се сама подъ горомъ у одной пештери са сузама Бо-
гу молила за избавленѣ свога отца. — Одъ дана на
данъ све е веѣма тужила и све суморнія бы-
вала.

Єдне неделѣ седила е породица углярова с' Ми-
ланомъ при ручку. — Разговоръ се водіо као обично о
честитомъ кнезу Браниславу, и начину како бы се онъ
ослободити могао. Ручакъ е био свршенъ и саю е
іошъ чинія смрчака на столу была. Угляръ е ове
смрчке некій данъ са угляне свое донео, знаюћи да
ихъ Милана радо еде. „Єдите кнегиньѣце, едите са-
мо, — нудеѣи е проговори онъ, — негледайте што
мы неедемо. Мы ихъ немамо радо, али вы сте се у
двору научили на нѣи одъ малена, еръ ихъ е покой-
на кнегиня мати ваша одвеѣъ радо имала. Я самъ
ихъ некада често у Браниславацъ доносію, а другій
еданъ угляръ изъ Страшимирове шуме, шиляо ихъ е
опетъ у Брестовацъ. Нѣгова кѣи была се погодила
за служавку кодъ вратара Брестовачкогъ, али ніе мо-
гла тамо дуго остати; еръ ю е вратарица, закою ка-
жу да е права аспида, брзо отерала. Мой чаѣавый
пріяшинъ тако се на то разерди, да одъ то доба ни-
пошто неда своіой деци у Брестовацъ смрчака но-
сити.“

Милана скочи са столице и с' радошѣу повиче:
„Я ѣу да идемъ у Брестовацъ! Я ѣу се обуѣи као
углярска девойка, однеѣу смрчака на продаю, гледаѣу
да се умилимъ вратарици, на да ме у службу узме,
те ѣу тако прилику добити да могу мога отца види-

ти, нѣму добра чинити, а можда га с' Божиомъ помо-
ћу и ослободити могу!"

Марко махаше главомъ, и представляше Милани, како е то тешко и незгодно, што е она чинити наумила; али Милана остаде при свомъ предузећу, отиде у другу собу, преобуче се у Любичине халтине и дође натрагъ. Смиљана и Любица зачуде се видећи како јој то сиромашко руво лепо стои, и Смиљана рекне: „Садъ васъ по оделу нико живый познае вебы, али ће васъ ваше бело и румено лице издати те ћеду васъ познати да сте преобучеви. Марко е знао неко невино средство, коимъ се лице и руке тако намазати могу, да добыю мрку бою као угаль, а боя се та кадгодъ човекъ хоће врло лако спрати може. Милана покуша употребити то средство, и садъ Смиљана и Любица потврде да ю нитко живый неби могао више познати.

Милана захте одма сутра данъ у Брестовацъ по-
ћи, боећи се да ю коя друга девојка не предухитри.
„Идите дакле у име Божје, рекне јој угляръ, — я
ћу јоштъ вечерасъ напунити пуву едну котарицу нај-
лепшихъ смрчака, па ихъ сутра у Брестовацъ носите.
Любица ће васъ пратити до едне хумке, на којој
е подигнутъ каменитый крстъ, одкуда се Брестовацъ
лепо видити може, па ће васъ тамо кодъ
крста чекати докъ се невратите.

Сутра данъ пре зоре спреми се Милана на путъ,
и узме котарицу съ смрчцима. Любица понесе другу
с' еломъ. Марко и Смиљана изврате ихъ и са суза-
ма се одъ Милане растану.

VIII.

Пушъ у Брештовацъ.

Милана у оделу углярске девојке с' Любицомъ
дође на край шуме, коя е ню досада одъ осталогъ

света делила. Она се тргне, кадъ опази кулу Брестовачкогъ замка, и рекне: „Може быти да у найдольной тамници те куле чами мой сладнй отапъ. О кадъ быга само видити и вѣму на услуга быти могла! Боже милостивый благослови овай коракъ мой, и дай ми да милость наѣмъ кодъ людй, к' коима садъ идемъ.“

Кодъ каменитогъ крета растане се Милана одъ Любице и упути се сама управъ къ Брестовцу. Два реда високихъ брестова водила су путь к' замку, кои в одъ нѣхъ име носіо. Башъ кадъ е Миланана велику капію замка уѣи хтела, спази она у ловачко одело обученогъ и с' наоружаномъ пратнѣомъ у ловъ полазеѣегъ Страшимира. Сва се згрози, кадъ овогъ нечовѣка види, и одврати лице свое одъ нѣга, ерѣ іой немогуѣно бѣше нѣга дуже гледати. Звукъ рогова затрешти, и Страшимиръ на зеленку свомъ провзди покрай уплашене Милане, а пратиоци за нѣмъ у брзомъ трку следоваху.

Милана за одморити се малко седне на клупу недалеко одъ капіе размышляваюѣи о несретной судби отца свога. У томъ изкрену одъ некуда двоє деце, едно мушко а друго женско. Они застану предъ Миланомъ и стану е любопитно гледати. Милана ихъ запыта како се зову. Мушкй одговори: „Мени е име Ненадъ“, а женска придодѣ: „Я се зовемъ Ружица“. Малый Ненадъ погледа у котарицу да види шта у нѣой има, а Ружица маши се за струкъ босилька когъ е Милана у недрима носила. Милана извади изъ котарице неколико крушака, што іой е Смиляна напутъ дала бѣла, и поклони ихъ деци, а Ружици осимъ тога даде іоштъ и стручакъ босилька.

То су бѣла вратарова деца. Вратаръ е с' прозора свогъ видіо, како страна девойка с' децомъ нѣговомъ лепо поступа, и зато е одма узове у собу и

запыта ю шта е на продаю донела. Милана му покаже смрчке. „Па шта иштешъ за нѣи“ запыта онъ далѣ. „Што право буде — одговори Милана — я се на вашу честь осланямъ и надамъ се да ѣдете датиза нѣи што вреде.“ Одговоръ овай допадне се вратару, онъ узме котарицу и оде с' нѣомъ у горню куйну обежавши да ѣе се самъ за ню погаѣати.

На то уѣе вратарица с' еломъ у собу и видеѣи ту непознату девојку продере се на ню жестоко: „До триста ѣавола, кои врагъ ову донесе! Шта тражишъ ты овде девојко? Како си се смела усудити у мою собу уѣи? Торний ое испредъ моихъ очію, ил' ѣу те садъ чивіомъ о главу лупити.

Милана се наѣе у чуду. Она оваке грубе речи нигда до садъ іоштъ чула ніе, па се яко разжали, и ніе знала шта да одговори.

Деца моляху матеръ да ветерa Милану, показуюѣи цвеѣе и крушке што су одъ нѣ добыли. У томъ се и вртаръ одъ горе с' празномъ котарицомъ и с' новцыма врати, и опазивши да му се жена на странно девојче разлютила, рекне іоѣ озбыльно: „Шта ти е садъ опетъ Пело, шта си се погоропадила! Я самъ узвао то девојче у собу, и мислію самъ ю у службу узети, али како видимъ неѣе одъ тога ништа бити, ерѣ кодъ тебе се ни една дѣвојка у служби скрасити неможе.“

„Е, то е са свимъ што друго, кадъ си ю ты у собу узвао, — умереніимъ гласомъ одговори вратарица. — А ты девојко незамери ми што самъ се на тебе разлютила была. Мы морамо увекъ на опрезу бити, и на стране пазити, да се небы какавъ злотворъ у замакъ увукао.“

„Вы у томъ пуно право имате, — учтиво примети Милана, — вы нисте могли знати, да е мене

господарь у собу узвао, а и одъ мене ніе лепо было што самъ сама у соби остала, зато васъ молимъ за опрощенїѣ.

Одговоръ се оваї вратарици донадне. Ньой е смео требало за право дати, пакъ се одма знала умирити. „Девойко — рекне она Милани — ты си као што видимъ деци моїой крушака дала, за то ћешъ остати данасъ кодъ насъ на ручку. Милана ю послуша и остане на ручку, али е едва кои залогай могла извести, еръ ю Ненадъ и Ружица у несташлуку свомъ све еднако задиркиваху. После ручка захвали Милана на угошћеню, и хтеде ићи. „Мы те непуштамо, ты морашъ кодъ насъ остати повичу деца.

„И мени ће мило быти, ако узхтешъ кодъ насъ у служби остати“ придода вратарица.

„С' драге волѣ“ одговори Милана, „я се обричемъ да ћу васъ верно и поштено служити.“

„А ты дакле иди кући, разговори се са твоимъ родителъима, па ако ти се свиди, и ако они на то пристану, у идућу суботу можешъ се овамо доселити,“ рекне вратарица.

Съ неисказаномъ радошћу остави Милана Брестовацъ и упути се кући. Кодъ каменитогъ крета дочека ю Любица, и Милана іой уз' путъ приповеди шта іой се тай данъ у Брестовцу догодило, префутавши немилый поступакъ с' коимъ ю е вратарица предусрела. Марко и Смиљана изиђу предъ њи и радоваху се што се намера Миланина испунила, али имъ уедно и врло жао быяше што ће ихъ она тако брво да остави. Кадъ су у долину свою приспели, сунце е већ было село, и пунъ месецъ лепо сіяше. Милана од' пута уморена отиде у свою собу, и пре него што е заспала была, захвали Богу што іой е преду-

веће благословію, и помоли се да іої даде Свевышній силу и крепость, да може започето дело к' концу привести.

(Продужиће се.)

Песма изванъ броя

Одъ 150. Псалмова Давидовихъ.

Я самъ био маленъ измеј' браћа,
И наймлађій одъ свию домаћій
У целоме дому отца мога,
И чув'о самъ ту нѣгове овце.
Тад' су справу за свиранъ звучно
Вешто мов начиниле руке;
А прети ми неалтирь су умилный
Составили са вештиномъ дивномъ.
Па ко яви то Господу моме?!
Нико живый на овоме свету;
Єръ в Нѣму свуда све познато:
Онъ све чуе, и види одъ горе,
И онъ посла самъ анђела свога,
Те ме трже одма одъ оваца
И одъ стада милогъ отца мога,
И помаза мене светимъ улѣмъ,
Коиъ маже избранога свога.
Моя браћа угледни су били,
И велики, за войну дорасли;
Али Господъ на овима свима
Непоказа свогъ благоволеня. —
Я изиђо тад' смело на сусретъ
Горостапномъ, силномъ инородцу,
Кои мене, изъ гордости силне,

Прокле своимъ идолима лажнимъ:
 Ал' я трго мачъ одъ нѣга крвнѣй,
 С' коимъ нѣму я одруби главу,
 И съ тимъ скину я срамоту грдну
 С' Израильскихъ избранихъ синова.

І. Горяновићъ,
 парохъ Иришкѣй.

Поштованъ родителя.

Славный Польскій Поета Карпинскій приповеда у
 собственомъ животопису ово: Окончавши я мудролюбѣя
 двогодишнѣй течаѣ доѣмъ къ своимъ родительма у
 време вакаціе. Мы деца имали смо увекъ найвеѣе стра-
 хопочитанѣ према нашимъ родительма, а особыто предъ
 нашимъ старымъ отцемъ. Кадъ бы онъ съ нама быо,
 нисмо были у станю седеѣи остати, него смо се око
 зида стеснили. Я самъ врло пазно, да отца никадъ ни
 у чемъ не увредимъ. Едномо ишао е старѣй оцацъ
 по соби доле и горе разговараюѣи се съ некимъ.
 Я самъ спрофу нѣга врло предострожанъ быо, кадъ ал'
 онъ напрасно къ мени доѣе, и яко ме ѣуши, па опетъ
 по соби тамо и амо поѣе. Сматрао бы ме као дасамъ
 крвно дело учинио, кадъ бы га запитао зашто ме еѣу-
 шио. Учтиво ѣугеѣи и очи къ земльи оборивши оче-
 кивао самъ свршетакъ. Онда падне ми онъ око врата, очи
 му се засветле одъ суза радости и рекне: „О сыне
 мой, сыне! я самъ простъ человекъ, еръ само знамъ чи-
 тати и по мало писати, а ты си веѣъ филозофъ. Я самъ
 само желио видити, како ѣеши ты одну ѣушку одъ
 твогъ роѣногъ отца примити; ал' кадъ си ты тако уч-
 тивъ и благоразуманъ, то ѣеши ме и у старости по-

пшовати.“ Садъ клекне и дигнувши руке къ небу рече: Боже отцева нашихъ Авраама, Ісаака и Іакова! благослови ово мое дете, и дозволи да дуго, здраво и срећно поживи“. Я паднемъ трогателнимъ срцемъ предъ нѣгове ноге, а онъ ми рече: „О сыне мой! поштуй люде па ће и тебе люди поштовати. Ову ѣушку кою си садъ одъ свогъ отца примио, не ѣ е последня у твогъ животу; и ако бы се догодило да те ко увреди, онда такво дело освети само тихимъ опрощаемъ, заборава га и врати га съ добримъ, ерѣ кадъ и неприятелю добро узчинишъ, онда ћешъ племенито делати, па ће те и самъ неприятель яко поштовати.“

п. Миланъ П.

 Кое збогъ тога што су се три Словослагателя у едаредъ разболела, кое пакъ збогъ преселывања штампарије, съ овимъ е листомъ мало закашнѣно; али то не бы требало никога да увреди, ерѣ ће ипакъ свакій г. предплатникъ свое подпуне броеве примити.

Уедно явля се и то, да сви досадъ изишавши броеви Школекога Листа т. е. за 1858. 1859. и 1860. г. могу се добыти. Цена е поединогъ броя 12 новчиѣа, а свака четвртъ године (12. броева) стои 1 фор. а.вр. — Еданъ ексемпляръ Школекога Листа у папирне корице везанъ съ насловомъ и садржаемъ за 1858. год. отои 1 фор. а. вр. а за 1859. год. 4 фор. а. вредн. — И у овомъ случаю треба се на Дѣловодство Епископске типографије обратити. —

Уредн. Шк. Листа.